

TEATER PSYKOS

OM FÖRESTÄLLNINGEN "RYCK UPP DIG"

HUR ENKELT ÄR DET ATT PASSA IN I ETT NORMALT SAMMANHANG NÄR MAN SJÄLV INTE ÄR NORMAL? KNAPPAST ENKELT ALLS. MEN ÄR DET ÄNNU SVÅRARE ATT PASSA IN I ETT SAMMANHANG DÄR ALLA ÄR ONORMALA, FAST PÅ OLIKA SÄTT? VEM BESTÄMMER ENS VEM SOM ÄR NORMAL OCH INTE?

VI FÖLJER ETT ANTAL PERSONER I ETT HYRESHUS SOM ÄR SOM VILKET SOM HELST, DE SOM BOR DÄR ÄR DOCK INTE RIKTIGT SOM ALLA ANDRA. VISSA FÖRSTÅR INTE SOCIALA SIGNALER OCH VÅGAR INTE LÄMNA LÄGENHETEN, ANDRA HÖR RÖSTER SOM INGEN ANNAN HÖR; VISSA PENDLAR MELLAN GLÄDJE OCH NEDSTÄMDHET, ANDRA MÅSTE TÄNDA OCH SLÄCKA LAMPAN PRECIS RÄTT ANTAL GÅNGER FÖR ATT VÄRLDEN INTE SKA GÅ UNDER.

SAMTIDIGT MÅSTE DE PARALLELLT MED SINA EGNA BESVÄR HANDSKAS MED DE VARDAGLIGA DILEMMAN SOM VI ALLA TAMPAS MED. DÄRFÖR ÄR DET INTE SÅ KONSTIGT ATT NÄSTAN INGEN ORKAR ENGAGERA SIG I HYRESGÄSTFÖRENINGEN. MEN NÄR RYKTET BÖRJAR SPRIDA SIG ATT HYRESVÄRDEN HÄDANEFTER BARA TÄNKER HYRA UT TILL NORMALA MÄNNISKOR, BESTÄMMER DE SIG FÖR ATT STARTA EN "NORMALSKOLA".

MEN HUR FAN BLIR MAN NORMAL, NÄR INGEN VERKAR KUNNA KOMMA ÖVERENS OM VAD NORMALT ENS ÄR? KAN DET RENTAV VARA EN FÖRDEL ATT TÄNKA ANNORLUNDA?

TEATER PSYKOS ÄR ETT SAMARBETSPROJEKT MELLAN DRAMALOGEN, ABF, CLAVIS OCH CIVIS. FÖRESTÄLLNINGEN HAR BÅDE SKRIVITS, PRODUCERATS OCH SPELAS AV PERSONER MED ERFARENHET AV PSYKISK OHÄLSA. FÖRESTÄLLNINGEN ANVÄNDER SIG AV BÅDE HUMOR OCH ALLVAR FÖR ATT LYFTA PSYKISK OHÄLSA OCH SVÅRIGHETEN I ATT KÄNNA ATT MAN INTE KAN LEVA UPP TILL SAMHÄLLET'S NORMER OCH KRAV.